

ex. ř.) Právě spletitost takového řízení sama o sobě doporučuje řešení ve sporu. Jedině tam procesními prostředky bude lze dosíci řádného objasnění skutkového podkladu a jedině s p r a v e d l i v é h o r o z s o u z e n í o t á z k y ú t r a t o v é. Jen tím způsobem zájmy dlužníkovy, zákonem chráněné, nebudou dotčeny.

Zájmům věřitelovým poslouží v případech, kde předem jest žaloba nutna (§ 21, příp. 20 cit. vlád. nař.), žaloba určovací, jak dříve bylo dovozeno. Zpravidla neutrpí ani újmy tím, že výsledek určovací žaloby nezískává mu exekučního titulu, takže v případě prodlení dlužníkovy bude nutno podati žalobu novou. Tento důsledek objeví se jen u dlužníka-zemědělce, jehož hospodářství jest přes zákonné úlevy v rozvratu, anebo který svojí nedbalostí zavdá podnět, že zákonné úlevy pominou. V tom případě postup podle § 19 cit. vlád. nař. č. 251/35, § 20 v. n. 250/35 umožní věřiteli vymáhati celou pohledávku najednou, při čemž řízení nevyžádá si ani zvláštního času ani nákladů, když co do důvodu byla již věc pravoplatně rozsouzena. Rozhodně ale útraty takto nedbalému dlužníku vzniklé budou jednak úměrný jeho opětnému prodlení, jednak jistě menší, než útraty, které by vznikly každému dlužníku, a to nezaviněně, v případě odsouzení do 14 dnů pod exekuci bez ohledu na námitku předčasnosti. Soud. rada Miloš Kříž.

Z extradičních rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.

(Srov. Právník 1935, str. 316; Právník 1936, str. 31, 390, 665.)

17. Rozsah reextradice z ČSR. do ciziny je vázán na rozsah souhlasu daného k reextradici státem původní vydání povolivším. (Případ »Arba«, č. 22.092/36—18 min. sprav.)

Dekretem z 19. prosince 1935 rozhodlo ministerstvo spravedlnosti podle § 476 tr. por. a úmluvy mezi ČSR. a královstvím Rumunským ze 7. května 1925 o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních, č. 172/1926 Sb. z. a n., aby rumunský státní příslušník X byl vydán vládě rumunské ke stíhání pro přečin násilí proti orgánu vrchnosti a přečin úplatkářství. Provedení vydání bylo podle čl. 11. cit. úmluvy odročeno na dobu, až si X odpyká trest žaláře jednoho roku, uloženého mu československým soudem.

Dříve nežli si tento trest odpykal, uprchl odsouzený z československé vězeňské nemocnice. Byl na něho vydán zatykač a na základě jeho byl zatčen v lednu 1936 v Budapešti. Československo ihned požádalo vládu maďarskou o vydání X k odpykání zbytku trestu, uloženého mu v ČSR. pro zločin podvodu. Avšak také Rumunsko požádalo vládu maďarskou o vydání téže osoby ke stíhání pro přečin násilí proti orgánu vrchnosti a přečin úplatkářství. V souhlase s maďarsko-rumunskou extradiční úmluvou ze 16. dub-

na 1924 dala vláda maďarská při střetu extradičních žádostí přednost československé žádosti, neboť se týkal těžšího trestného činu a dekretem z 11. dubna 1936 povolila vydání X z Maďarska do ČSR. k odpykání zbytku trestu. Současně udělila vláda maďarská svůj souhlas k dalšímu vydání X z ČSR. do Rumunska (k re-extradici), avšak jen ke stíhání pro přečin úplatkářství, nikoli pro přečin násilí proti orgánu vrchnosti.

Ministerstvo spravedlnosti uvážilo takto: Byť československo-maďarský extradiční styk není dosud upraven smlouvou, platí v něm navzájem (§ 474 tr. por.) závazně zásada výlučnosti; srov. extradiční rozhodnutí č. 15, Právník 1936, str. 671. K obsahu zásady speciality náleží omezení výsostného práva československého nejen po stránce trestně-právní, nýbrž i extradičně-právní. (Právník 1932, str. 595, 657.) Je tedy československé právo reextradovati vázáno na souhlas vlády povolivší původní vydání. Proto reextradovati rumunského státního příslušníka X možno do Rumunska jen se souhlasem vlády maďarské a pouze v mezích jejího souhlasu.

Z těchto důvodů změnilo ministerstvo spravedlnosti svůj původní vydávací dekret z 19. prosince 1935 tak, že povolilo re-extradici X z ČSR. do Rumunska jen ke stíhání pro přečin úplatkářství.

18. Uplatňuje-li cizí vláda svůj smluvní extradiční nárok, nutno o její žádosti rozhodnouti. Extradice v poměru k vypovědění je silnější titul. (Případ »Arba«, č. 56.780/35—18 min. sprav.)

Vláda rumunská požádala řádně doloženou žádostí o vydání svého státního příslušníka X ke stíhání pro trestné činy spáchané v Rumunsku. Její žádost, která došla pořadem diplomatickým, byla zaslána krajskému soudu v zemi Podkarpatoruské k řízení podle § 476 tr. por. a extradiční úmluvy československo-rumunské, c. 172/1926 Sb. z. a n. Krajský soud, aniž provedl řízení o vydání, předložil spisy ministerstvu spravedlnosti s vyjádřením, že rumunská extradiční žádost je bezpředmětná, poněvadž X jako zločinec z povolání byl již dříve československými soudy i administrativními úřady pravoplatně z ČSR. vypověděn, a že nyní po odpykání tuzemského trestu bude opět provedeno jeho vypovědění do Rumunska.

Ministerstvo spravedlnosti však vrátilo spisy krajskému soudu s úpravou, aby zahájil a pokračoval v řízení o vydání podle § 476 tr. por. a československo-rumunské extradiční úmluvy. O každé řádně doložené extradiční žádosti je nutno — leč by se vydání jevilo již předem nepřípustným (odst. 1, § 476 tr. por.) — zavést zákonem předepsané řízení o vydání (§§ 476, 474 tr. por., § 9 slov. tr. z.) ke zjištění, je-li dána smluvní extradiční povinnost. Na tom nic nemění, že bylo již jednostranným aktem vysloveno vypovědění téže osoby z ČSR. Rumunská vláda má ex contractu extradiční nárok a uplatňuje-li jej, je nutno o tomto jejím nároku a návrhu rozhodnouti. Osoba extradovaná je chráněna zásadou

výlučnosti, osoba vypověděná však nikoliv (Právník 1932, str. 682). Nerozhodnouti o extradiční žádosti a provésti jen vypovězení, bylo by také pro tu kterou osobu neodůvodněným zbavováním imunity, vyplývající z principu výlučnosti a obcházením extradičního práva a řízení. Extradice v poměru k vypovězení je titul silnější. Je-li extradice povolena, pak arci odpadá provedení vysloveného vypovězení. Ale vyslovené vypovězení, byť není provedeno, má také právní význam, neboť osoba extradovaná a vypověděná, vrátí-li se později do ČSR., stíhá se pro reversi. Jinak vyslovené vypovězení není důvodem pro odepření vydání a zejména nebrání tomu, aby bylo zavedeno i řízení o vydání podle § 476 tr. por.

19. Vydávacím deliktem není konexní delikt vojenský, t. j. obecný trestný čin, jenž je s ryze vojenským deliktem v takové souvislosti, že je přímo prostředkem k jeho spáchání. (Případ »Geiger«, č. 38779/36-18 min. sprav.)

Maďarská vláda požádala o vydání svého státního příslušníka X ke stíhání pro zločin krádeže fotografického přístroje, spáchané v Maďarsku dne 17. září 1934 na škodu spoluvojína; žádost byla doložena zatykačem honvédské soudní stolice. Řízení o vydání konalo se u krajského soudu na Slovensku podle § 476 tr. por. a bylo v něm zjištěno, že X je vojenský zběh, jenž od svého vojenského tělesa zběhl z Maďarska dne 18. září 1934, tudíž den po krádeži. Fotografický přístroj odcizil a prodal X jen proto, že neměl peněz na útěk do ciziny; prodal jej ještě v Maďarsku a peněz užil na cestu do Jugoslaviie. Zaplatil z nich jízdu autobusem na státní hranice a odměnu neznámému člověku za převedení přes hranice. Jeho matka bydlela daleko, takže neměl možnost ani kdy opatřiti si od ní peníze k provedení zběhnutí do ciziny.

Krajský soud podal podle 8. odst. § 476 tr. por. zprvu doporučující, později nedoporučující dobré zdání s návrhem, aby vydání bylo odepřeno.

Ministerstvo spravedlnosti uvážilo takto: X jako vojenský zběh je stíhán ve státě vyžadujícím pro zločin zběhnutí, t. j. ryze vojenský delikt, jenž podle vydávacích smluv a zvyklostí (§ 9 slov. tr. z.) není deliktem vydávacím. I v extradičním styku s Maďarskem jakožto státem nesmluvním platí vzájemnost (§ 474 tr. por.), že ryze vojenské delikty jsou z vydání vyloučeny. Krádež fotografického přístroje spoluvojínovi je sama o sobě trestným činem obecným a tedy vydávacím. Avšak krádež, které se X dopustil den před spácháním deserce, je s tímto ryze vojenským zločinem v takové souvislosti, že je přímo prostředkem ke spáchání zběhnutí. Jde tedy o tak zvaný konexní delikt vojenský, jenž podle ustálené československé extradiční praxe¹⁾ je deliktem neextradičním. Posouditi pak, zda jde o trestný čin této povahy, přísluší výlučně státu dožádanému. Jako konexita poli-

¹⁾ Stejně na příklad v konkrétním extradičním případě »Boros« č. 42.949/34-18 min. sprav.; srov. také Věstník spol. pro právo trest. 1934, str. 15.

tických deliktů je podle smluvního²⁾ i obecného práva vydávacího výhradně posuzována státem dožádaným, tak platí tatáž zvyklost i o konexních deliktech vojenských, jež se řadí k výjimkám z vydávací povinnosti pro povahu trestného činu.

Z těchto důvodů rozhodlo ministerstvo spravedlnosti podle § 476 tr. por., aby X nebyl vydán do Maďarska ke stíhání pro zločin krádeže, neboť tento sice obecný trestný čin byl spáchán v souvislosti s desercí, deliktem to ryze vojenským a tudíž ne-extradičním, a to v takové souvislosti, že byl přímo prostředkem ke spáchání zběhnutí.

20. Dočasné vydání není ústavem jen smluvního vydávacího práva, nýbrž i zvyklostí v obecném právu vydávacím. I v extradičním styku s Německem je skutečnou vzájemností, že se dočasné vydání povoluje navzájem mimo rámec smluvní povinnosti. (Případ »Balzer«, č. 34.353/36—18 min. sprav.)

K žádosti německé vlády bylo dne 23. března 1936 povoleno vydání z ČSR. říšskoněmeckého státního příslušníka X ke stíhání pro trojnásobný zločin vraždy podle §§ 211, 249, 251, 73, 74 něm. tr. zák. spáchaný v Německu v r. 1928. Provedení vydání bylo podle čl. 7 československo-německé extradiční smlouvy, č. 230/1923 Sb. z. a n. odročeno, neboť si X odpykával v ČSR. trest tříletého těžkého žaláře, který měl skončiti teprve v dubnu 1938.

Notou z 29. dubna 1936 požádal říšský ministr spravedlnosti v Berlíně, aby X byl z ČSR. dočasně vydán do Německa k provedení trestního řízení pro trestné činy, pro které byla již extradice z ČSR. dříve povolena. Zároveň bylo dáno reciproční prohlášení a ujistění zpětné dopravy i úhrady všech výloh. Za důvod dočasného vydání bylo uvedeno, že německá justice má naléhavý zájem na tom, aby X byl v Německu co nejdříve souzen, když jde o trestné činy spáchané již v r. 1928, takže od spáchání uplynula značná doba. Při dalším průtahu trestního řízení lze se obávat, že by se jakost svědeckých výpovědí zhoršila na úkor spravedlivého rozsouzení věci.

Poněvadž dočasné vydání je toliko odrůdou řádného vydání, takže o něm, jakožto o vydání mimořádném, platí všechna pravidla řádné extradice, byla německá žádost o dočasné vydání zaslána příslušnému soudu na Moravě k řízení podle § 59 tr. ř.

Radní komora učinila návrh, aby X nebyl do Německa dočasně vydán, poněvadž § 401 a) tr. ř. dovoluje přerušeni výkonu trestu, nepřesahujícího jednoho roku, na dobu nejvýše 8 dnů, a to jen v případě úmrtí neb naléhavé události rodinné.

Vrchní soud se usnesl nevyhověti německé žádosti o dočasné vydání, poněvadž trest byl již nastoupen a přerušeni trestu, spojeného s dočasným vydáním do Německa, nepřipouští ustanovení § 401 a) tr. ř. Extradiční smlouva s Německem nemá ustanovení

²⁾ Na př. čl. 4, č. 4 extr. úmluvy s Belgií, č. 79/1928; čl. 46, posl. odst. smlouvy s Jugoslavií, č. 146/1924; čl. 34, č. 2 smlouvy s Polskem, č. 5/1926 Sb. z. a n.

o dočasném vydání a proto na ně nelze vztahovati zajištění vzájemnosti podle čl. 1. cit. smlouvy. Tato extradiční smlouva obsahuje nejvyšší míru povinností oběma státy převzatých a nelze je via facti rozšiřovati a výsostných práv státu se vzdávati.

Ministerstvo spravedlnosti uvážilo takto: Instituce dočasného vydání není obsažena expressis verbis v naší extradiční smlouvě s Německem, č. 230/1923 Sb. z. a n. Nemáme proto smluvní povinnosti dočasné vydání do Německa povolit. Jiné naše extradiční smlouvy ústav dočasného vydání již výslovně obsahují, jako na př. čl. 12 extradičních úmluv s Bulharskem č. 55/1927 Sb. z. a n., s Estonskem č. 133/1927 Sb. z. a n., s Lotyšskem č. 68/1927 Sb. z. a n., s Řeckem č. 42/1929 Sb. z. a n. nebo čl. 11 extradiční úmluvy s král. Rumunským č. 172/1926 Sb. z. a n. atd.³⁾

Avšak dočasné vydání není institucí toliko smluvního vydávacího práva, nýbrž je zvyklostí i v obecném právu vydávacím. Proto povolujeme dočasné vydání také v extradičním styku s oněmi státy, s nimiž dosud republika nesjednala formální extradiční smlouvu, jako na př. s Maďarskem nebo Rakouskem. Tak ve Sděl. 49/1933, vyhlášeném ve Věstníku ministerstva spravedlnosti bylo oznámeno soudům, že podle verbálních not z 21. dubna 1933 vyměněných mezi vládou československou a maďarskou bude počínajíc 1. květnem 1933 povolováno za podmínky vzájemnosti dočasné vydání provinilců. Podobně byla povoleno a provedeno do Rakouska dočasné vydání v konkrétním případě »Reisz«, kdy ministerstvo spravedlnosti výnosem z 29. října 1929, č. 39.856/29--18 schválilo podle § 59 tr. ř. povolující usnesení vrchního soudu v Praze z 22. října 1929, č. j. Nt 4826/29—3. Neformální dohoda s Rakouskem publikovaná výnosem č. 5/1919 Věst. nemá sice žádného ustanovení o dočasném vydání, avšak ani vídeňské ministerstvo spravedlnosti, ani československé ministerstvo spravedlnosti, ani vrchní soud v Praze neměly pochybností, že dočasné vydání je přípustné. Tím spíše je přípustné ve styku se smluvními státy, byť smlouva s nimi neobsahuje výslovného ustanovení o dočasném vydání. Extradiční smlouvy vůbec určují toliko míru povinností, neomezují však právo vydání i mimo rámec smluvní povinnosti, ač jen, nebrání-li tomu vnitrostátní zákonný předpis, na př. zákaz nevydávati své vlastní státní příslušníky podle § 36 tr. zák. z r. 1852, po případě § 17 tr. zák. čl. V/1878.⁴⁾

³⁾ Čl. 11, odst. 3. extr. úmluvy s Rumunskem zní: Mohl-li by míti odklad vydání podle zákonů státu dožadujícího v zápětí buď promlčení, nebo jiný vážný škodlivý účinek pro trestní řízení, lze povolit dočasné vydání vyžadované osoby, nejsou-li proti tomu závažné námitky a pod podmínkou, že vydaný bude vrácen, jakmile budou ve státu dožadujícím skončeny úkony trestního řízení, pro něž osoba byla dočasně vyžádána. Čl. 19 posl. odst. cit. smlouvy stanoví dále: Státem dožadujícím budou rovněž hrazeny výlohy, spojené s dočasným vydáním a vrácením, zmíněným ve čl. 11, odst. 3. této úmluvy.

⁴⁾ Kronberger, Řízení vyžadovací, 1931, str. 41.

Německo ve svém extradičním zákoně z 23. prosince 1929 (RGBl. I, str. 239; 1930 I, str. 28) nemá výslovného ustanovení o dočasném vydání, a to proto, že považuje dočasné vydání jen za odrůdu řádné extradice, takže o dočasném vydání jakožto o vydání mimo řádné platí mlčky jinak pravidla pro vydání řádné.⁵⁾ Až do r. 1931 mělo Německo v praxi při dočasném vydání pochybnosti, zda říšskoněmecký občan, jenž byl z ciziny do Německa dočasně vydán, může být opět zpět dopraven do ciziny. Spolutvůrce německého extradičního zákona Mettgenberg zastával názor, že článek 112, odst. 3. německé ústavy nedovoluje zpětnou dopravu německého občana z Německa do ciziny.⁶⁾ Avšak říšský soud v Lipsku v konkrétním případě »Utschig« zaujal opačné stanovisko ve svém usnesení z 12. října 1931, č. 10 T B 5/31, XI 395/35,⁷⁾ takže od roku 1931 povoluje Německo dočasná vydání do ciziny a také nám. Citované rozhodnutí lipského soudu bylo vyvoláno československým extradičním případem »Utschig«, kdy Československo žádalo o dočasné vydání provinilce z Německa do ČSR. Při této příležitosti bylo v říjnu 1930 dáno vládě německé československé reciproční prohlášení ad hoc, podobně jako v právě řešeném případě »Balzer« ujišťuje říšský ministr spravedlnosti vzájemnosti a zpětnou dopravou na útraty německé vlády. Jde o reciproční prohlášení v mezinárodním styku obvyklá.

Radní komora i vrchní soud zastávají názor, že s dočasným vydáním je spojeno přerušování trestu a mají za to, že takové přerušování trestu nepřipouští § 401 a) tr. ř., jenž dovoluje přerušit výkon trestu, nepřesahujícího jednoho roku, na dobu nejvýše 8 dnů jen při úmrtí nebo naléhavé události rodinné. Avšak předpis § 401 a) tr. ř. nemůže bránit dočasnému vydání, neboť se na ně nevztahuje. Přerušování výkonu trestu podle § 401 a) tr. ř. má totiž v zápětí dočasné propuštění na svobodu, kdežto při dočasném vydání zůstává osoba nadále ve vazbě ve státě, do něhož bylo dočasné vydání povoleno, a to pro stát, jenž dočasné vydání povolil. Jako není třeba »přerušit« trest při eskortě osoby jsoucí v trestní vazbě při jejím předvedení k jinému domácímu soudu, tak netřeba trest přerušovat ani, když jde o eskortování k cizozemskému soudu (dočasné vydání), jenž je zavázán ihned zaříditi zpětnou eskortu do ČSR., jakmile je skončen úkon, k němuž bylo dočasné vydání do ciziny povoleno.

Nelze také přisvědčiti vrchnímu soudu, že se republika dočasným vydáním vzdává svých výsostných práv. Dočasné vydání znamená jen předčasné, avšak také pouze dočasné provedení vydání, jež už dříve bylo povoleno v rámci smluvní povinnosti. Dočasnost je vyjádřena zárukou zpětné dopravy do moci československé.

⁵⁾ Mettgenberg, Deutsches Auslieferungsgesetz, 1930, str. 125.

⁶⁾ Mettgenberg, cit. místo str. 250.

⁷⁾ Juristische Wochenschrift 1932, str. 2, 341.

Na Slovensku a Podkarpatské Rusi vytýká § 474 tr. por. jako prameny vydávacího práva za prvé smlouvu, za druhé reciprocitu a teprve na třetím místě zákonné předpisy. Není pochybností, že reciprocita je na Slovensku a Podkarpatské Rusi dostatečným titulem k povolování dočasného vydání, lhotejně jde-li o reciproční prohlášení jednou pro vždy dané, jako ve styku s Maďarskem podle Sděl. 49/1933, či o reciproční prohlášení daná ad hoc, jako ve styku s Rakouskem nebo Německem. To však platí jen pro oblast zákonného článku XXXIII/1896, poněvadž v oblasti Glaserova trestního řádu z r. 1873 není reciprocita pro obor vydávacího práva vyloučena v žádném zákonném ustanovení. Trestní zákon z r. 1852 v § 41 nadřazuje zákonnému vydávacímu právu jen právo smluvní a stejně trestní řád z r. 1873 zmiňuje se v § 421, odst. 3. jen o smluvním právu vydávacím, nikoliv o reciprocitě. Nutno však zdůraznit, že ani trestní zákon, ani trestní řád v zemi České a Moravskoslezské nezakazují vydávati do ciziny dočasně. Poněvadž pak dočasné vydání není ničím jiným, než odrůdou řádného vydání, nutno hájiti, že toto je zásadně přípustné tenkrát, když jinak jsou splněny zákonné nebo smluvní podmínky řádné extradice. Aby se v budoucnosti nevyskytovaly podobné pochybnosti, zejména nebrání-li dočasnému vydání vnitrostátní předpisy o přerušení výkonu trestu, budeme míti v československém trestním řádě výslovné ustanovení o přípustnosti u p u s t i t i od výkonu trestu buď vůbec, nebo alespoň zatím (§ 468 osnovy čl. trestního řádu z roku 1929, str. 393 odův.), čímž je právě pomýšleno i na případy dočasného vydání do ciziny se zpětnou dopravou do ČSR. Nejde tu o žádné přerušení trestu, nýbrž o dočasné »upuštění« od výkonu trestu. Dobu ztrávenou ve vazbě na území a v moci cizí státní výsosti nelze arciž započítati do trestu v ČSR., ale započítává se do trestu v cizině uloženého.

I de lege lata musíme hájiti, že nejde o přerušení výkonu trestu, jaké mají na mysli oba naše trestní řády, neboť osoba dočasně vydaná zůstává i v cizím státě ve vazbě pro náš stát. Je-li osoba dočasně vydaná v cizině pravoplatně odsouzena, nesmí cizozemský soud vzíti ji do trestu, nýbrž musí ji ihned vrátiti do ČSR. Je-li osoba dočasně vydaná v cizině osvobozena, nesmí býti propuštěna na svobodu, nýbrž ponechána ve vazbě a zpět eskortována do ČSR., zvláště v tomto případě pěkně vyniká, že držení takové osoby ve vazbě v cizozemsku děje se pro stát dočasné vydání povolivší. Fakticky sice osoba dočasně vydaná přechází za hranicemi do moci cizího státu, avšak právně zůstává vlastně v naší moci.

Usnesení vrchního soudu, že dočasné vydání je do Německa nepřípustné, je sice v rozporu s obecným právem vydávacím a se skutečnou vzájemností, panující mezi ČSR. a Německem, ale není protizákonné. Protizákonné by bylo, kdyby dočasné vydání bylo kryto smluvní normou, která z důvodu § 41 tr. zák. je i normou zákonnou (rozh. č. 2095 víd. sb.). Protizákonné by bylo také, kdyby reciprocita byla pramenem vydávacího práva, a to v pořadí

nadřazeném zákonnému vydávacímu právu, jako je tomu v zemi Slovenské a Podkarpatoruské (§ 474 tr. por.). Nelze proto proti postupu vrchního soudu užiti zmateční stížnosti na zachování zákona.

Ještě třeba uvážiti, zda bylo vůbec nutno provésti o německé žádosti za dočasné vydání řízení podle § 59 tr. ř. Odpověď na tuto otázku dostaneme, když si uvědomíme, jakou povahu má dočasné vydání. Vyskytl se názor, že dočasné vydání je toliko akt právní pomoci v užším slova smyslu. Toto stanovisko hájil bavorský vrchní soud v konkrétním případě »Utschig« (Juristische Wochenschrift, roč. 59, str. 2611). Avšak říšský soud v Lipsku se nepřipojil k tomuto stanovisku (Juristische Wochenschrift, roč. 61, str. 2341). Také v nauce hájíme, že dočasné vydání je toliko odrůdou řádného vydání,⁸⁾ a na téže myšlence jsou vybudovány také československé extradiční úmluvy, na př. s Bulharskem, Estonskem, Lotyšskem, Rumunskem, Řeckem atd., což je patrné již ze samého zařazení instituce dočasného vydání v kapitole o extradiici, nikoli v kapitole o právní pomoci v užším smyslu. Poněvadž § 59 tr. ř. zavedl účast soudů v řízení o vydání, dokonce v té formě, že vrchní soud není činitelem poradním jako radní komora, nýbrž činitelem o vydání se usnášejícím, je nutno, aby i v řízení o dočasném vydání bylo postupováno tímže zákonným pořadem. Zákonné a smluvní předpoklady vydání zkoumají a přípustnost řádné extradiice vyslovují soudy. Proto také podmínky dočasného vydání musí zkoumati soudy a je na vrchním soudě, aby vyslovil, zda dočasné vydání je v konkrétním extradičním případě přípustné či nikoliv. Kdyby ministerstvo spravedlnosti samo rozhodovalo o žádostech za dočasné vydání s opomenutím pořadu předepsaného § 59 tr. ř., bylo by to v rozporu ze zákonem. Jen v případech na Slovensku a Podkarpatské Rusi rozhoduje na podkladě soudního dobrého zdání ministr spravedlnosti sám i o dočasném vydání (§ 476 tr. por.), kdežto v zemi České a Moravskoslezské má ministr spravedlnosti toliko právo schvalovati podle § 59 tr. ř. soudní usnesení (rozhodnutí) nebo je neschváliti.

Z těchto důvodů neschválilo ministerstvo spravedlnosti usnesení vrchního soudu, nýbrž vrátivši mu spisy požádalo jej o nové usnesení a ve výnose ze 30. července 1936, č. 34.353/36—18 uvedlo v podstatě toto:

»Extradiční smlouvy vůbec a také extradiční smlouva československo-německá určuje toliko míru smluvní povinnosti, neomezujíc nijak právo vydati i mimo rámeček této povinnosti, nebrání-li tomu vnitrostátní zákonný zákaz.

Dočasné vydání není ústavem jen smluvního práva vydávacího, nýbrž i zvyklostí v obecném právu vydávacím. Proto platí i v extradičním styku mezi ČSR. a oněmi státy,

⁸⁾ Mettgenberg, Deutsches Auslieferungsgesetz, 1930, str. 125; Reissner, Die Voraussetzungen der Auslieferung, 1932, str. 7, 27; Kronberger, Řízení vyžadovací, 1931, str. 40.

s nimiž dosud republika nesjednala formální extradiční smlouvu, jako na př. ve styku s Maďarskem nebo Rakouskem a pod., resp. ve styku s oněmi státy, s nimiž sice smlouva sjednána byla, která však dosud nemá výslovného smluvního ustanovení o dočasném vydání.

V extradičním styku mezi ČSR. a říší Německou je skutečnou vzájemností, že se dočasné vydání navzájem povoluje. Tak povolila vláda německá dočasné vydání v případě »Utschig« pro krajský soud v Chebu, nebo v případě »Weiss« pro krajský soud v Jičíně, a již v říjnu 1930 bylo dáno vládě německé československé reciproční prohlášení, podobně jako nyní ujišťuje vzájemností říšský ministr spravedlnosti v notě z 25. dubna 1936.

Předpis § 401 a) tr. ř. nemůže dočasnému vydání brániti, neboť se na ně nevztahuje. Přerušení výkonu trestu podle tohoto paragrafu má v zápětí dočasné propuštění na svobodu, kdežto při dočasném vydání zůstává osoba nadále ve vazbě i ve státě, do něhož dočasné vydání bylo provedeno, a to pro stát, jenž dočasné vydání povolil. Účelem dočasného vydání, jakožto extradice mimořádné, jest umožniti státu stihajícimu, by provedl neodkladné úkony stihací, nebo trestní řízení vůbec pro čin, pro který byla již dříve povolena řádná extradice, když v řízení o vydání podle § 59 tr. ř. byly zjištěny zákonné a smluvní podmínky vydání. Jako není třeba přerušiti trest při eskortě osoby k převedení k jinému domácímu soudu, tak netřeba přerušovati trest ani, když jde o eskortování k cizozemskému soudu, jenž je právně zavázán ihned provésti zpětnou dopravu do ČSR. osoby dočasně vydané, jakmile je skončen úkon, k němuž bylo dočasné vydání povoleno.

Dočasným vydáním nevzdává se republika svých výsostných práv, nýbrž provádí předčasně, avšak také jen dočasně vydání, povolené už dříve v rámci smluvní povinnosti, při čemž je zaručena zpětná doprava do moci československé na útraty státu dožadujícího.»

Nato vrchní soud předložil nové usnesení, jímž bylo dočasné vydání do Německa povoleno a toto usnesení bylo ministertvem spravedlnosti schváleno podle § 59 tr. ř. Kronberger.

Členové sborů uniformované stráže bezpečnosti jsou oprávněni vykonávati službu jen v policejním obvodu policejního úřadu (policejního ředitelství), k němuž jsou služebně přiděleni. — Zakročuje-li tedy člen sboru stráže bezpečnosti mimo policejní obvod policejního úřadu, k němuž je služebně přidělen, z důvodu trestného činu spáchaného mimo tento obvod, nejde o »výkon služby« podle § 81 tr. zák. — Užije-li však v takovém případě osoba podezřelá z trestného činu vůči členu sboru stráže bezpečnosti proti ní za-